

2004, any electoral també a la Catalunya Nord

Març també és mes d'eleccions per als nord-catalans, que hauran d'anar a votar els seus representants al Consell General dels Pirineus Orientals (els cantons de la Catalunya Nord més la Fenolleda) i al Consell Regional, l'ens polític dels cinc departaments de la regió Llenguadoc-Rosselló.

El 21 i 28 de març els catalans del nord elegiran els consellers que componen les assemblees departamental (Pirineus Orientals) i regional (Llenguadoc-Rosselló). Les urnes tornaran a parlar després del passat 21 d'abril del 2002, quan, amb un 20,9% a la primera volta de les presidencials, el Front National va ser el partit més votat a la Catalunya Nord. Malgrat la forta pujada del partit d'extrema dreta en les eleccions anteriors (tant al departament dels Pirineus Orientals com a la resta de l'estat francès), el Partit Socialista (PS) gaudeix actualment d'una majoria prou confortable a l'assemblea departamental de la Catalunya Nord. Christian Bourquin presideix un consell general compost de 21 consellers d'esquerra, contra 10 de dreta, un poder que els socialistes deuen, això sí, a l'ajuda del Partit Comunista (PC).

Desunió a l'esquerra. La coalició de les forces d'esquerra que governa el Consell General dels Pirineus Orientals ha mostrat ja signes de feblesa en la relació entre comunistes i socialistes nord-catalans. El Partit Comunista va ser protagonista de la primera polèmica de la precampanya amb una lluita interna al moment de triar el candidat que representaria aquest partit al cantó de Cabestany-Sant Galdric. Una crisi fratricida que no s'ha pogut resoldre i que finalment dividirà el vot comunista en aquesta zona, ja que el seu actual conseller

general, Michel Coronas, tindrà com a principal adversari un altre comunista, Jean Vila, el batlle de Cabestany.

Al Conflent, la unió entre socialistes i comunistes es trenca al cantó de Prada, on dos candidats d'esquerra es disputaran també un mateix escó. Guy Cassoly (PC), actual conseller i candidat a un nou mandat, no tindrà el suport del partit socialista, que no presenta cap candidat però crida a votar per Jean-François Denis, del PRG (Partit Radical d'Esquerra).

Per la seua banda, la Unió per un Moviment Popular (UMP, el partit neougoullista, actualment en el govern de França) afronta aquestes eleccions amb ganes de capgirar la tendència actual: La dreta francesa confia molt en "l'efecte Sarkozy" que espera que es concreti a les urnes. Nicolas Sarkozy és avui, gràcies als seus èxits en la cartera d'Interior, el polític conservador més popular i el número dos del seu partit, la UMP. Sobre el paper, un canvi de majoria és possible, però caldria que la dreta guanyés sis dels onze cantons que actualment pertanyen a l'esquerra i que alhora conservés els cinc que ja posseeix. Fins ara només Jean-Paul Alduy (UMP) s'ha arriscat per aquest pròndstic, i cal reconèixer que, contràriament als partits d'esquerra, la UMP arriba més unida a aquestes eleccions. El cas del cantó de Sant Pau de Fenollet n'és un exemple. La UMP no hi presenta cap candidat, però dóna suport a Alain Esclopé, de CPNT (Caça Pesca Natura i Tradició), que va ser elegit con-

SEBASTIÀ GIRARD

Seu del Consell General dels Pirineus Orientals, el departament que inclou la Catalunya Nord més la zona occitana de les Fenolledes i que ara ha de renovar la meitat dels seus consellers.

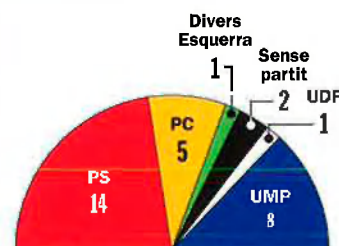
Els consellers generals

El departament dels Pirineus Orientals (el Rosselló, el Vallespir, el Conflent i la Cerdanya, més la zona occitana de les Fenolledes) és dividit en 31 cantons, 31 consellers generals que ocupen el seu càrrec amb un mandat de sis anys a l'assemblea departamental, el Consell General, que es renova al 50% cada tres anys.

Dels setze cantons renovables enguany, onze fan part de l'actual majoria (vuit socialistes i tres comunistes) i cinc pertanyen als consellers de l'oposició, dels quals tres no es tornen a presentar. Es tracta de l'expresident René Marquès, de l'UDF (la centrista Unió per la Democràcia Francesa); l'exbatlle de Prada Paul Blanc i Madeleine Carbonell, tots dos de la neogaullista UMP.

Composició del Consell General

Total 31 escons

seller regional el 1998. El líder local del partit dels caçaires és el gran favorit per a succeir Pierre Esteve (PS), i, donant-li suport, la dreta augmenta les probabilitats de restar un escó a l'actual majoria progressista.

Candidats catalanistes. Un total de 19 candidats a les eleccions cantonals presenten els partits nacionalistes: Unitat Catalana (UC), Esquerra Republicana de Catalunya i Bloc Català.

UC ha decidit presentar només una sola candidatura per a les cantonals: Virginie Vergès-Barre representarà el partit al

cantó de Tuïr, on UC té moltes ambicions. A més d'haver crescut al cantó (pocs consellers poden dir el mateix), la candidata catalanista tindrà el suport del principal partit centrista de l'estat, la UDF. Com a rival, s'haurà d'enfrontar al socialista René Olive.

ERC presenta quatre candidatures: Isabel Duran a Sornjà; Bernat Cristòfol (ex-verds), que va ser també suplent del diputat Jean Codognès (PS), es presenta a Cabestany; Bernat Connes al cantó de Sant Llorenç de la Salanca; i, per fi, Joan-Jaume Prost, conseller municipal de Font Pedrosa, que defensarà els colors

d'Esquerra Republicana al cantó de Mont-Lluís.

El Bloc Català és el partit catalanista que més candidats presenta, catorze en total, o sigui, un per cada cantó excepte a les Fenolledes (Occitània). A diferència d'ERC i UC, que s'han entès per no entrar en competència, el Bloc ha decidit presentar candidats a tot arreu, la qual cosa no ha millorat gens ni mica el desacord que existeix entre aquest partit i les dues altres formacions catalanistes de la Catalunya Nord.

Sebastià Girard